

Het eind is daar

*Kom, sprak de Raaf, tijd om te gaan
Je moede ogen neer te slaan
Loop met me mee door 't barre land
Naar waar de doden staan*

– William Denner,
Lied voor de stervende (1943)

1

‘Ik zeg niet dat hij een flikker is – een ho-mo-sek-su-eel – maar wel een enorm watje. Dat is wat anders.’

‘Niet nóg een keer...’ Een halvemaan maakt een litteken in de wolken en kijkt somber op hen neer terwijl Kevin zich een weg zoekt door het knisperig bevroren gras, met zijn adem als een vlag achter hem aan. Tepels als brandende puntjes. Vingers die pijn doen waar ze uit zijn mouw steken, om de zaklamp geklemd. De poten van zijn bril koud tegen zijn slapen.

Het blauw-witte zwaailicht van de ambulance achter hem trekt griezelige schaduwen door de bomen langs de weg, als luie zoeklichten. De koplampen weerspiegelen in een bushokje met zwartgeblakerde blazen op het perspex, waar iemand geprobeerd heeft het in brand te steken.

Nick slaat het portier van de ambulance dicht. ‘Ik bedoel, echt, moet je hem zién: hoeveel watje kan je zijn?’

‘Hou nou eens je kop en help mee.’

‘Ik snap niet waarom je zo opgefokt doet.’ Nick krabt zich in zijn baard, fanatiek, als een hond met vlooiën. Kleine witte vlokjes komen uit de gezichtsschimmel gevallen, en lichten in het schijnsel van zijn zaklamp op als stervende vuurvliegjes. ‘Het is toch weer zo’n nepamelding van een of andere gek, net als al die andere. Ik zeg het je: vanaf het moment dat ze in Kingsmeath die opengesneden vrouw hebben gevonden, zit elke rukker in de stad onze tijd te verspillen met telefoontjes over leeggehaalde vrouwen. Als je daarop afgaat, zou je in deze hele klotebuurt tot je knieën in de dode hoeren staan.’

‘En als ze daar nou ergens in het donker dood ligt te gaan? Wil je niet...’

‘En weet je waaróm Spider-Man zo’n jurk is?’

Kevin kijkt hem niet aan, houdt zijn ogen op het gras gericht. Dat is hier dikker, tussen de glasscherfsprietten steken roestige zuringstengels uit en dode distels. Er is daar iets wat muf ruikt, schimmelig, rot. ‘En als het nou wel klopt? Ze zou nog kunnen leven.’

‘Ja ja, tuurlijk. Ik wed om vijf pond dat ze niet bestaat.’ Zijn vinger-

toppen schrapen weer door zijn baard terwijl hij door een berg knerpende bladeren sjokt. 'Dus, Spider-Man: de actie is zijn beloning, toch? Wat een watje.'

Nog twee uur voor de dienst erop zit. Nog twee uur met dat idiote geouwehoer...

Steekt er iets onder die bremstruik uit?

De lange donkere zaaddozen klepperen als een ratelslang wanneer Kevin in de takken port.

Gewoon een plastic zak, met een blauw-rood logo dat glinstert van de rijp.

'Wat denk je van mij? Wat denk je, stel dat ik een of ander sexy stuk uit een brandend gebouw red? Dan wil ik geld, of op z'n minst gepijpt worden. Wanneer heb jij voor het laatst iemand Spider-Man zien afzuigen? Nooit.'

'Nick, in godsnaam...'

'Kom op zeg, als jij of ik in ons pyjamaatje zou rondrennen en ons kleverige kwakje over elke willekeurige voorbijganger spoot, zouden we toch worden geregistreerd als zedendelinquent?'

'Kun je nou niet vijf tellen je klep houden?' De punten van Kevins oren branden, alsof iemand er een sigarettenpeuk op uitdrukt. Hetzelfde geldt voor zijn wangen. Hij laat de lichtbundel van de lantaarn heen en weer zwaaien. Misschien heeft Nick gelijk, is dit tijdverspilling. Lopen ze hierbuiten rond, in de ijzige kou, op een donderdagavond in november, alleen maar omdat een of ander ranzig smeerlapje zo leuk was om te melden dat er een lijk van een vrouw langs de weg is gedumpt.

'Het is geen superheld, het is een viezerik. En een watje. *Quod erat demonstrandum.*'

Honderdvijftigduizend mensen per jaar krijgen een beroerte. Waarom Nick niet? Nu, meteen? Is dat zoveel gevraagd?

De harige lul houdt op met het gewroet in zijn baard en wijst. 'O, o, het lijkt erop dat iemand mazzel heeft gehad. Ik vind hier een heel nestje condooms...' Hij port erin met de punt van zijn laars, wroet erin. 'Funcondooms, zo te zien.'

'Hou je kop.' Kevin bijt in de huid aan de zijkant van zijn wijsvinger, zijn brillenglazen beslaan door zijn adem. 'Wat zeiden ze?'

Nick snuift. 'Vrouw, halverwege de twintig, mogelijk inwendige bloeding. A-negatief.'

Het asfalt knerpt onder Kevins voeten terwijl hij voorzichtig om het bushokje heen loopt. 'Hoe wisten ze dat?'

‘Dat ze hier lag? Ik denk...’

‘Nee, rund, hoe wisten ze wat voor bloedgroep ze had...?’ Kevin staat ineens stokstijf stil. Er ligt iets achter het hokje, formaat mens.

Hij zwenkt erheen, zijn voeten glibberen over het ijzige asfalt. Maar het is alleen maar een stuk tapijt, op het verbleekte groengele krulendessin zitten donkerder vlekken. Hier neergesmeten door een of andere smeerlap die geen zin had om naar de milieustraat te gaan. Wat mankeert de mensen tegenwoordig toch?

Alsof...

Er lopen sleepsporen door het gras, weg van het tapijt.

O god.

‘En dan hebben we het nog niet eens over Superman gehad!’

Kevins stem blijft steken. Dus probeert hij het nog eens. ‘Nick...?’

‘Ik bedoel, wat voor viezerik gaat er nou naar zijn werk in een blauwe panty...’

‘Nick, haal de EHBO-koffer.’

‘... een knalrood broekje erover? Kun je het er nog dikker bovenop leggen – “Kijk eens naar mijn kruis, ik ben de Man van Staal”? En hij is sneller...’

‘Haal de EHBO-koffer.’

‘... fluitende kogel. Welke vrouw wil...’

‘Haal verdomme die EHBO-koffer!’ En Kevin rent, glibberend door het gras naast het bushokje. Stormt door de striemende bladeren van stervende brandnetels, de sleepsporen achterna.

Ze ligt op haar rug, met één been opgetrokken onder zich, de andere bleke voet besmeurd met modder. Haar witte nachtjapon is opgeschort over haar dijen, een geel kruis bevlekt de stof over haar gezwollen buik – vervormd door wat erin is genaaid. Rood bloeit op door de nachtpon heen, klapprozen, donker en steeds groter.

Haar gezicht is wit als porselein, sproeten steken ertegen af als gedroogde bloedspatten, rood haar uitgespreid over het scherpe, bevroren gras. Een gouden kettinkje glinstert om haar hals.

Haar vingers trillen.

Ze leeft...

Zes jaar later

2

De muur trof me tussen mijn schouderbladen, en daarna ook tegen mijn achterhoofd. Een explosie van geel licht. Een doffe bonk diep binnen mijn schedel, een grom brak door mijn keel. En nog een, toen ex-rechercheur O'Neil zijn vuist mijn maag in ramde.

Glas versplinterde binnen in me, trok, scheurde.

De volgende vuist knalde mijn suizende hoofd opzij en ontstak een gloeiend vuur op mijn wang. Niet O'Neil dit keer, maar zijn even enorme celmaat: ex-agent Taylor. Het tweetal had waarschijnlijk het grootste deel van hun straf in de gevangenis sportschool doorgebracht. Dat zou in ieder geval verklaren waarom ze zo verdomde hard konden slaan.

Nog een vuist in mijn ingewanden, waardoor ik weer tegen de muur van de gang dreunde.

Ik haalde uit met een rechtse, mijn knokkels krijsten terwijl ze zich in O'Neils neus boorden. Die platmaakten. Zijn lelijke wigvormige hoofd achteroversloegen. Een boog rood in de lucht schilderden terwijl die grote klootzak achteruit wankelde.

Goed zo. Niet neer, maar wel even uitgeschakeld. Een paar seconden zou genoeg zijn...

Ik gooide een elleboog omhoog naar het grote ronde gezicht van Taylor. Maar hij was snel. Heel wat sneller dan je zou verwachten bij iemand van dat formaat.

Mijn elleboog knalde tegen de muur.

Toen ramde zijn vuist weer mijn wang in.

Bonk – mijn hand stuiterde tegen de muur. Nog eens.

Deze keer trof mijn elleboog hem recht op zijn mond, er ging een elektrische schok door mijn telefoonbotje terwijl ik dwars door zijn bovenlip en tanden heen stootte. Nog meer rood in de kleurloze gang. Het spatte omlaag langs de voorkant van zijn gevangenis sweatshirt en verspreidde zich als rode bloemetjes over de grijze stof.

Hij deed een stap achteruit. Spuugde wat witte stukjes uit. Veegde met zijn hand langs zijn mond, waardoor hij het bloed uitsmeerde. De woorden kwamen nat en lispelig naar buiten door de gaten waar zijn tanden hadden gezeten. 'O, wat ben jij dóód.'

‘Denk je echt dat twee tegen één genoeg is?’ Ik strekte en boog de vingers van mijn rechtervuist. De gewrichten staken en kreunden, bij elke beweging was het alsof iemand brandende naalden door het kraakbeen heen in het bot dreef.

Toen brulde O’Neil. Viel aan. Gezicht een en al donkerrode en zwarte vegen.

Knal. Ik sloeg weer tegen de muur, al mijn adem verliet mijn lichaam in één scheurende kreun. Vuist in mijn gezicht. Ik zag niet scherp meer.

Ik haalde uit, maar trof geen doel.

Nog een keer.

O’Neil loste er nog een, een koor krijsende gieren in mijn hoofd.

Knipper.

Blijf overeind. Laat ze je niet op de grond krijgen.

Ik sloeg mijn hand om zijn gezicht en groef mijn duim in wat er van zijn neus over was. Kerfde door de warme, glibberige troep.

Hij gilde.

En ik vervolgens ook, toen Taylor met zijn maat 46 op de wreef van mijn rechtervoet stampte. Iets vanbinnen scheurde. Littekenweefsel en bot werden uit elkaar gerukt. Hechtingen braken los en wrongen het kogelgat open. En alle mooie plannen om overeind te blijven verdwenen in een golf van rauwe, verscheurende pijn.

Alsof er weer een kogel in werd geschoten.

Mijn rechterbeen begaf het. De granietkleurige vloer kwam me snel tegemoet.

Krul je op. Maak een bal van je armen en benen, bescherm de vitale organen, bedek je hoofd...

Voeten en vuisten beukten in mijn dijen, armen en rug. Schoppen, stoten, trappen.

En toen: duisternis.

...

‘... in d... met...?’

‘... klote m... s gods...’

...

‘... k hij komt bij...’

Een harde klap tegen mijn wang.

Knipper.

Knipper.

Kuch... Het was of iemand mijn ribben had bewerkt met een voorhamer, en elke zwoegende beweging van mijn longen maakte het alleen maar erger.

O'Neil stond over me heen gebogen en grinnikte naar me met zijn bebloede gezicht, waarin de neus scheef naar links stond. Zijn stem klonk geknepen, alsof hij reclame maakte voor neusspray. 'Wakker worden, prinsesjelijf. Je had vast niet gedacht dat je mij ooit nog zou zien, hè?'

Taylor stond met een mobiele telefoon tegen zijn oor gedrukt en knikte terwijl hij met zijn tong langs de gaten in zijn gebit ging. 'Ja, ik zet je op de speaker.'

Hij drukte ergens op het scherm en hield het ding mijn kant op.

Hippe nieuwe telefoon. Absoluut niet toegestaan in de gevangenis.

Het scherm flikkerde, van een bleke helderheid naar een wazige close-up van een gezicht. Toen ging wie het ook was een stukje achteruit en het beeld werd scherper.

Mevrouw Kerrigan. Haar bruine haar, grijs bij de wortels, opgestoken in een losse knot.

Een pinnig gezicht met felrode lippen en scherpe tandjes. Een kruis dreef in haar decolleté. Ze zette een bril op en glimlachte. 'Aha, meneer Henderson... Of moet ik je nou gevangene Henderson noemen?'

Ik deed mijn mond open, maar O'Neil zette zijn rechtervoet op de mijne en duwde. Scherven brandend glas groeven zich in mijn huid, waardoor de woorden eruit kwamen als een hoog gesis tussen opeengeklemd tanden.

'Dit is de gang van zaken. Meneer Taylor en meneer O'Neil hier zullen om de zoveel tijd bij je langskomen om je in elkaar te tremmen. En elke keer als je op evaluatie moet komen – je weet wel, armzalig stuk vreten, als ze erover denken om je weer los te laten? Elke keer als het zover is, nemen ze je weer te grazen en dan vertellen ze iedereen dat jij begonnen bent.'

O'Neils geruïneerde grijns werd breder, een straaltje bloederig slijm liep uit zijn mondhoek omlaag. 'Elke keer.'

'Dat krijg je als je mij een pistool in het gezicht duwt, jij kleine schijtluis. Nou ben je mijn hobby, ik ga je verneuken tot ik er genoeg van heb en dan laat ik je vermoorden.' Ze boog zich voorover, werd weer onscherp, tot haar rode mond het hele scherm vulde. 'Maar wees maar niet bang, ik heb niet zo snel genoeg. Ik ben van plan je nog jarenlang te verneuken.'